

PREFER CĂPȘUNI

1.

La începuturile carierei mele de ziarist, pentru că am confundat gândacul de Colorado cu țânțarul anofel („copiii din comună și-au adus o contribuție însemnată la alungarea țânțarului anofel care făcea ravagii pe ogoarele noastre” – suna fraza cu pricina), am fost trimis într-un oraș de provincie ca să scot o revistă de jocuri distractive. Fantezia mea, îndeobște dezlănțuită, se putea desfășura în voie în acest domeniu. Eram încredințat că toți cititorii de astfel de reviste se săturaseră de șabloanele cu care îi milostiviseră, din belșug, până atunci ceilalți confrați.

În scurt timp, primul număr a apărut pe piață. La câteva chioșcuri am văzut cu mulțumire cât de repede s-a epuizat stocul de reviste *Patima grilei*. Am înțeles, încă o dată, de cât interes se bucură acest gen în masele de cititori. Satisfăcut că am izbutit să le trezesc interesul, m-am dus la birou hotărât ca numărul următor să fie și mai atractiv.

De-abia m-am așezat la masa de lucru că telefonul a și sunat.

– Alo? Dumneavoastră redactați revista *Patima grilei*? s-a auzit o voce de bărbat tânăr.

– Da, i-am răspuns eu, bănuind, bucuros, că de pe acum voi înregistra ecouri favorabile în legătură cu publicația pe care tocmai o trimiseseam spre vânzare.

– Nu cumva la pagina patru, grila careului *Doi ori doi plus cinci fac trei* este de la un alt careu?

– Nu.

– Foarte ciudat, a zis individul. Pare a fi o încurcătură.

– La noi nu se poate întâmpla nicio încurcătură, l-am liniștit eu. Încercați să dezlegați din nou careul. E o chestiune de răbdare și perspicacitate. Succes!

A închis fără să mai adauge nimic.

Peste câțva timp am auzit în receptor glasul unei băbuțe.

– Maică, a zis ea, aproape plângând, am optzeci de ani, dar până acum n-am auzit că rododendronul e un mamifer biped cu doi colți, vegetarian șase luni ale anului și carnivor celelalte luni. Îl socoteam o plantă.

– Într-adevăr, există o plantă cu același nume. Dar e și un mamifer foarte rar, pe cale de dispariție. Trăiește în Australia, de-aia nu e prea cunoscut la noi. Din păcate, mulți îl confundă cu ficusul.

De-abia am pus receptorul în furcă și telefonul a sunat din nou.

– Alo! Cine e imbecilul care la careul *Oameni celebri în situații ciudate* a dat ca inventator al roții olarului pe Edison?

– Amice!, l-am luat eu urgent la rost. Aici e o redacție serioasă. Injuriile lasă-le la cafenea când iei un păhărel mai mult. Noi lucrăm pentru desfătarea cititorului și orice iritare ne poate fi fatală. Suferă zeci de familii dacă nu suntem ingenioși, plini de bună dispoziție și har. Facem muncă de creație și nu ne jucăm pe maidan. Și, în fond, de ce Edison, acest mare inventator al tuturor timpurilor, n-ar fi născocit și el roata olarului? Măcar o rotiță cât de mică tot s-o fi gândit el să facă pentru a ușura viața olarilor, atât de grea în trecut, și de care s-a simțit atașat încă de mic.

Telefoanele din zilele următoare m-au anunțat că sunt cel mai mare gogoman al tuturor timpurilor, că n-am minte nici cât un câțâr împăiat și că aș merita să fiu purtat prin diverse localități cât mai populate, purtând pe piept inscripția „Ins cu malformații ale creierului, încă din naștere”. Cineva m-a sfătuit să-mi donez tărtăcuța, după moarte, unui muzeu de științe naturale care să mi-o conserve spre deliciul epocilor următoare. Un pensionar mi-a trimis o scrisoare în

care mă întreba când am putea să ne-ntâlnim, deoarece e fericit că a mai găsit pe cineva care să creadă, ca și el, că Amazonul e un afluent al Rinului. Un grup de cadre didactice mi-a pus întrebarea dacă am absolvit mai mult de patru clase primare, fiindcă au pus pariu cu cineva care susținea că n-am urmat nicio formă de învățământ. Cel mai mult m-a impresionat însă un telefon primit acasă la miezul nopții, prin care un ins mă întreba dacă e adevărat că s-a descoperit, în sfârșit, Atlantida, așa cum reieșea din revista *Patima grilei*.

– Desigur, i-am răspuns eu, sprijinindu-mă mai bine într-un cot. Teritoriul atlant este acum în curs de reamenajare. Se renovează templele, casele, se pietruiesc din nou șoselele. În curând va fi permisă vizitarea lui.

– Și, într-adevăr, populația a scăpat nevătămată?, m-a mai întrebat el plin de speranță.

– Bineînțeles. Atlanții arată extraordinar de înfloritor. Parcă tocmai s-au întors din vilegiatură. Mediul acvatic în care au viețuit timp de secole le-a priit de minune.

– Cerule! a exclamat individul. Mai există și bucurii pe lumea asta! S-ar putea să-mi regăsesc rudele și prietenii. Știți, a adăugat el confidențial, eu sunt dintre cei scăpați de la catastrofa care a scufundat acest continent.

– Nu se poate să nu-i găsiți, l-am îmbărbătat eu și m-am culcat la loc.

Într-o zi m-a vizitat un bătrânel, de altfel vioi, care dorea să-i spulber următoarea nedumerire: nu cumva jocul pe care l-am descris la rubrica *Să învățăm un nou joc!* este chiar străvechiul șotron? Sigur, i-am răspuns eu, regulile sunt întrucâtva asemănătoare, ba poate chiar identice, ceea ce nu-i răpește nicidecum din farmec și poate fi recomandat cu încredere tuturor vârstelor, indiferent de pregătirea lor.

Mare bucluc am avut cu membrii cercului rebusist *Când orizontal, când vertical*. Aceștia mi-au năvălit pur și simplu în birou și m-au

somat să le spun dacă nu cumva am vrut să-mi bat joc de oameni propunând un joc care presupunea investiții uriașe și n-avea nicio logică. Le-am mărturisit sincer că tocmai pe asta mizasem: cine-o să se încumete să dea atâția bani ca să și-l construiască? Deci regulile lui total anapoda nici nu mai contau. Unul dintre ei a sugerat să fiu bătut, dar m-am împotrivit cu strășnicie și, simulând o criză de apendicită, am scăpat doar cu câțiva ghionți. Indivizii ăștia mi-au întărit și mai mult o convingere: gazetarul profilat pe jocuri distractive are o meserie riscantă.

Am devenit în scurt timp un cetățean de vază al orașului unde locuiam. Toți își dădeau coate când mă vedeau și m-arătau cu degetul, zicând: „Uite-l pe ăla care confundă Bermudele cu niște delicioase prăjituri cu frișcă“, sau „Îl vezi pe ăla? Susține că gladiatorii i-au eliberat pe musulmani de vizigoți într-o bătălie care s-a dat la Trafalgar“, și că „malaxoarele sunt niște fructe tropicale care se folosesc la prepararea unor ceaiuri deosebit de eficace în combaterea reumatismului“. Foarte mulți doreau să-mi atingă hainele ca să se convingă de existența mea reală. Cu timpul, m-am resemnat. În definitiv, asta e viața unui om de seamă: primește scrisori cu sutele, telefoane așijderea, iar pe stradă e invidiat pentru popularitatea pe care a căpătat-o.

Bineînțeles, numărul doi din *Patima grilei* n-a mai apărut sub redacția mea.

N-am înțeles nici până azi de ce unii nu vor să iasă, măcar câteodată, din rutină. E drept, tot ce făcusem era o aiureală. Și ce dacă am vrut să se râdă nițel în orașelul acela amortit, unde atunci când un bărbat ieșea fără ac la cravată, iar o femeie purta rochia mai sus de gleznă, cetățenii începeau să fiarbă de indignare?

Dar pe toate astea vi le-am povestit ca să vedeți doar care e cota norocului meu în viață.

Uite, de pildă acum: după cum bine știți, sunt de mic îndopat cu lecturi. Deci nu mi-e greu să compun din câteva fraze un tablou din care să reiasă splendoarea acestei zile de septembrie. Soarele stră-

lucește blând, frunzele plutesc în aer ca un stol de fluturi arămii, iar oamenii pășesc pe străzi cufundați în visare – iată tot tacâmul unui decor idilic.

Numai eu am dispoziția unui individ aflat în fața unor canibali care încă nu sunt hotărâți cum să-l prepare.

De trei zile-ncoace, gura nu-mi mai tace, susținând, în mod întemeiat, că subsemnatul s-a îmbolnăvit: dureri de cap, grețuri deloc existențiale, iar când îl pun sub braț, termometrul în scara Celsius arată 39 de grade chiar și la umbră.

În treacăt fie zis, sunt cam multe grade pentru un locotenent în rezervă.

Partea și mai proastă constă în faptul că, în buzunarul hainei mele bej de catifea reiată, am dat peste un bilet scris cu litere mari, cu o cerneală cătuși de puțin simpatică: „Andrei Mladin, dacă ții la viață, nu te duce pe Insula zorelelor”.

Nicio ștampilă, nicio semnătură.

Prin urmare, nu e vorba de nimic oficial.

Nici n-apuc să mă-ntreb dacă țin la viață și primesc alte întrebări, rostite pe un ton furios:

– Ați înnebunit, Alteță? Peste câte mii de ani natura o să mai nască din neant alcătuirea de celule în care sufletul dumneavoastră visează aidoma unui împărat captiv?

– Activ?

– Captiv. Nu vă jucați cu vorbele!

Dialogul cu primul meu sfetnic are un debut furtunos și livresc. Atac la rândul meu, mai mult în șagă.

– Dar dacă această alcătuire de celule e imperfectă? N-ar trebui destrămată? S-au destrămat ele imperii, darmite un biet trup!

– Bateți câmpii! Se vede c-aveți temperatură.

– Eu n-am bătut niciodată pe nimeni.

– Asta-i bună! O mai faceți și pe milosul.